

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

El front metropolità

Continua aquesta primavera sembrada de campanyes electorals que avui mateix veu florir-ne dues o tres de noves, no fos cas que ens avorríssim. Encara tot just s'acaba de marcir la de les cambres espanyoles que ja broten les de les eleccions europees i les municipals. En aquest darrer àmbit, el local, la política nacional hi té una influència molt relativa quan es tracta de poblacions petites, però va prenent més rellevància en les ciutats mitjanes i grans. L'important és el projecte polític de ciutat, sí, però les simpaties i animadversions que desperten unes sigles o d'altres hi poden acabar de fer tombar la balança.

Els resultats de les eleccions del 28 d'abril ens permeten imaginar que, en segons quins indrets, l'independentisme encara pot continuar guanyant espais i mostrar-se atractiu per a alguns conciutadans nostres que fins ara l'havien vist com una opció allunyada de la seva realitat. Va ser a l'àrea metropolità

És aviat encara per saber si el resultat barceloní en les eleccions espanyoles s'acaba projectant al número 1 de la plaça de Sant Jaume

tana on va viure-hi el seu principal creixement i això és el que va permetre que, per primera vegada, un partit amb aquesta posició guanyés en vots i escos les eleccions al Congrés dels Diputats. Veurem si això s'acaba traduint en més representació als ajuntaments de les ciutats on encara queda camp per córrer. Amb això, en tot aquest trencaclosques el paper de Barcelona és clau. A la capital del país també hi va haver una victòria independentista per primera vegada, i a ser ERC la formació més votada. Els pronòstics situen el candidat republicà, Ernest Maragall, a la *pole position*, en un frec a frec amb l'actual alcaldessa.

És aviat encara per saber si el resultat barceloní en les eleccions espanyoles s'acaba projectant al número 1 de la plaça de Sant Jaume, però la possibilitat hi és, especialment si totes les opcions que comparteixen horitzó nacional centren els seus esforços a atraure votants de frontera del seu sector ideològic, més que no pas a disputar-se l'electorat entre si per acabar sent els mateixos que abans.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Culla, dins la història

Legides amb una sola interrupció les memòries tan ben estructurades i escrites de l'historiador Joan B. Culla, *La història viscuda*. Ell va néixer el 5 de setembre de 1952. Jo, el 28 d'agost. Ens separen vuit dies. Ens uneixen la programació escolar, les lectures, les espelmes per quan se n'anava la llum, la carrera de filosofia i lletres... Diu que sempre va anar a la universitat amb corbata. Jo, també. Aquí s'acaben, de moment, les coincidències. Ell es va fer savi i es va relacionar amb els protagonistes de la història gran del país. Jo, més limitat i indolent, vaig ser periodista local amb relacions amb alcaldes i regidors constructors també de país però subalterns. Tornem a coincidir quan Jordi Pujol es va decidir a dictar les memòries. Culla en parla: ell i l'expresident les van arribar a començar. No entén gaire per què les va interrompre. Jo ignoro per què em va triar a mi de recanvi, anys més tard. No li ho he preguntat mai: quan les elaboràvem per por d'endur-me'n una decepció i ara, passat el temps, per la possibilitat que em digui que no se'n recorda, que és el

“L'historiador i polemista temible publica les memòries

recurs de l'home més memoriós del món quan no li interessa recordar. La interrupció momentània de la lectura de les memòries d'en Culla va ser deguda precisament a una visita a Pujol, una més de les que, com Culla, li faig sovint. Vaig pensar: d'avui no passa, li preguntaré sobre la meua elecció. Li vaig dir que llegia el llibre d'en Culla. “Un home formidable!” Vaig afegir que hi explica que tots dos havien escomès un principi de memòries. “Amb en Culla? No ho recordo.” Vaig desistir d'anar més enllà. Pujol sempre s'esmuny, ja ho sap en Culla. Ni ell ni jo ningú traurem mai l'aigua clara ni de

la “deixa” ni de moltes altres coses.

Les memòries expliquen la història de Catalunya, des de Tarradellas fins al procés, a través d'un científic i un tafaner que s'hi ha implicat: Culla ha assistit a tots els congressos dels partits, ha conegut tots els polítics i influents de pes: hi ha dinat, els ha aconsellat, s'hi ha barallat o hi ha fet les paus segons el seu criteri insubornable. Les grans polèmiques han estat servides, a la premsa o a la ràdio i a la televisió, amb el combustible de la ironia i el sarcasme i gràcies a la seva cultura i al domini del català i el castellà. En castellà és temible i imbatible: els girs apresos a còpia de llegir *legajos viejos* que han pretès replicar-lo. Llibre interessant a més no poder d'un “formidable”.

Em fa l'honor de mencionar-me tres vegades. Ho podria haver fet una quarta, al pròleg, quan deplora com les redaccions dels diaris han quedat depauperades per la crisi. A mi em van jubilar de la meua a l'edat que se'n comença a aprendre. A ell d'*El País* per motius més sublimes: ideològics.